

[Socialministeren.]

frygte Arbejdsstandsning, eller Arbejdsstandsning er indtraadt, og Forligsmanden tillægger Stridens Virkninger og Omfang samfundsmæssig Betydning — tidligere stod der: „større samfundsmæssig Betydning“ —, kan han indkalde de stridende Parter til Forhandling o. s. v.

Endvidere foreslaar Udvalget til § 7 to Ændringer. Den første gaar ud paa, at enhver Afstemning om Mæglingforslag skal foregaa hemmeligt og skriftligt. Den anden Ændring forandrer § 7, Stk. 3, saaledes, at det kommer til at lyde:

„Om Stemmeresultaterne, saaledes som de fremkommer i Afdelingerne, — her er Tale om Urafstemning —

„Forbundene eller Hovedorganisationen, maa intet offentligt gøres eller meddeles, før Forligsmanden har offentliggjort Hovedresultatet.“

Endelig er Udvalget enig om visse Straffebestemmelser, der findes i § 10. § 10 har jeg dog ændret noget, saaledes at den i højere Grad drager Konsekvenserne af de af Udvalget foreslaaede Straffebestemmelser.

Men bortset fra disse ikke særlig betydningsfulde Ændringer har Udvalget, som det fremgaar af Beretningen, givet saa nogenlunde blankt op, det vil sige, det har delt sig i forskellige Mindretal. Ministeriet har derfor maattet tage selvstændig Stilling til de forskellige herhenhørende Problemer og har ikke kunnet slutte sig til noget af Mindretalsforslagene. Regeringen er med Udvalget enig i det Hovedsynspunkt, at der ved kollektive Arbejdsstridigheder i de senere Aar har vist sig en stærk Tendens til Sammenkædning af de enkelte Organisationers Forhold i Forbindelse med, at Konflikterne har været af vidtrækkende Karakter, saaledes at det af Hensyn til Arbejdsforholdenes rolige og naturlige Udvikling er ønskeligt at søge disse Stridigheder afgrænset inden for de Rammer, som henholdsvis Overenskomstparternes Selvstændighed og Uafhængighed og paa den anden Side Hensynet til Samfundets Interesser danner.

Der er af et Mindretal inden for Udvalget i saa Henseende peget paa tvungen Voldgift som en sidste Udvej, hvis betryggende Foranstaltninger ikke kan tilvejebringes paa anden Maade, men bortset fra, hvilken Opfattelse man kan have af den tvungne Voldgifts Værdi — og Meningerne herom er jo delte, ogsaa inden for Regeringen og Regeringspartierne —, saa er man i Ministeriet enig om, at der nu bør gøres et Forsøg paa at udbygge den hidtidige Lov-

givning vedrørende Mægling i Arbejdsstridigheder for derigennem at tilvejebringe en mere betryggende Ordning, og man ser ikke rettere, end at man paa Grundlag af de i Udvalget førte Forhandlinger vil kunne naa til en saadan Ordning.

Det drejer sig jo her først og fremmest om to Hovedproblemer. Der er først Spørgsmaalet om at naa til noget mere betryggende Afstemningsregler end dem, vi har i Øjeblikket. I Udvalget var der vel principiel Enighed om, at de nugældende Regler — simpel Majoritet af de afgivne Stemmer, uanset hvor ringe Stemmedeltagelsen har været — i sig selv er en lidet betryggende Ordning, men til Gengæld var der i høj Grad Uenighed om, hvad man skulde sætte i Stedet. Idet jeg om de forskellige Forslag, der i saa Henseende har været fremme, maa henvise dels til Bilagene, dels til Bemærkningerne (Tillæg A. Sp. 2321—25), skal jeg kort om disse Forslag bemærke, at Arbejdsgivernes Forslag i Virkeligheden vilde føre til tvungen Voldgift eller en Ordning, der gav samme praktiske Resultater for Arbejderne som tvungen Voldgift, men altsaa kun i Praksis vilde gennemføre den med Virkning for Arbejdernes Vedkommende paa Grund af Urafstemningsreglerne, hvorfors Regeringen ikke har kunnet acceptere dette Forslag. Forligsmandens Forslag forekommer mig for lidt smidigt og i sit Grundlag ikke helt retfærdigt mod Arbejderne, idet det tager sit Udgangspunkt i Antallet af de stemmeberettigede. Dette Udgangspunkt bliver mere og mere urigtigt, jo flere Tusinder der er Tale om. Det kan sagtens være rigtigt for en repræsentativ lille Forsamling, men det bliver urigtigt i sit Princip, naar det drejer sig om Hundrettusinder. Og endelig er Fagforbundenes Forslag vel rigtigt i Udgangspunktet, men til Gengæld lægger det efter min Mening saa ringe Vægt paa at forøge Kvotienten ved en ringe Afstemningsdeltagelse, at de praktiske Resultater ikke vil blive stort andre end efter de gældende Regler.

Det Forslag, jeg her fremsætter, gaar derfor, hvor der er Tale om Urafstemning — og det er kun i saa Fald, at Vanskelighederne kommer frem —, en Mellemvej, idet § 7, 2det Stykke, bestemmer, at Opførelsen af Resultaterne af en Urafstemning finder Sted efter følgende Regler:

„Et Mæglingforslag anses for forkastet, naar over 50 pCt. af de stemmedeltagende har stemt imod Forslaget og mindst 75 pCt. af de stemmeberettigede Medlemmer har deltaget i Afstem-